

Arrest

nr. 177 176 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 oktober 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing en ze is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2015 werd ingediend door:

Naam: [A.C.]

Voorna(a)m(en): [D.]

Nationaliteit: Onbepaald

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,4° bepaalt het volgende: 'de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 1 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende de aanvraag in, in functie van [I.H.] [...] van onbepaalde nationaliteit. Bij de geboorte van het kind werd het onterecht als 'Belgisch' in het rijksregister opgenomen.

Deze administratieve vergissing werd nadien rechtgezet. Gezien het kind geen houder is van de Belgische nationaliteit, kan betrokkene zich niet beroepen op de wetsartikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De aanvraag gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst er de verzoekende partij op dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 8 september 2016 en dat haar beroep enkel gericht blijkt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd opgenomen in een bijlage 20, zoals zij aangeeft op p. 2 van haar verzoekschrift. De verzoekende partij bevestigt op beide punten en stelt dat zij desondanks haar belang behoudt. Meer bepaald wijst zij erop dat zij thans een hangende asielaanvraag heeft en stelt zij dat deze, in het geval van een weigering van de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus, kan

leiden tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, wat dan een tweede bevel zou zijn waarop een inreisverbod kan worden gegrond. Daarnaast gevraagd stelt de verwerende partij niet te kunnen verduidelijken op welke grond – de hangende asielaanvraag of een andere – het attest van immatriculatie werd afgeleverd. Verder is zij van mening dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel opschort”.

2.4. De in de bestreden bijlage 20 vervatte bevelscomponent is onverenigbaar met het ondertussen uitgereikte attest van immatriculatie dat geldig is tot 8 september 2016. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dus te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Het attest van immatriculatie houdt immers in dat de betrokkene een verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het attest van immatriculatie, ook al is dit tijdelijk en precair. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit bevel op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de Vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het attest van immatriculatie. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (cf. zeer recent nog, RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zich te dezen bezondigt aan procedurele hardnekkigheid om ondanks het door haar gekend standpunt van de Raad van State ter terechtzitting toch vast te houden aan de stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts wordt geschorst door het voormelde attest van immatriculatie. Dit is een betreurenswaardige houding, te meer daar dit net als procedurele hardnekkigheid aan de kant van een verzoekende partij, een hinderpaal vormt in een vlotte afhandeling van beroepen

2.5. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het bestrijden van het bevel om het grondgebied te verlaten dat is opgenomen in de bestreden bijlage 20. Vermits verzoekster in haar verzoekschrift stelt “*Voorliggend beroep tot nietigverklaring richt zich enkel tot het tweede deel, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten*”, dient de Raad te concluderen dat er dus geen middelen ontwikkeld werden tegen de beslissing tot weigering van verblijf zodat het beroep in zijn geheel onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA